

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Ογδόντα

Το Τέλος και η Αρχή των Οράσεων: Η Τελευταία Ανοιχτή Όραση της Ellen White το 1884 και η Σημασία της

Jeff Pippenger
2024-02-13

Το 1884, η Έλεν Γουάιτ έλαβε το τελευταίο της φανερό όραμα. Της δόθηκε στο Πόρτλαντ του Ορεγκον. Το πρώτο της φανερό όραμα της δόθηκε το 1844, στο Πόρτλαντ του Μέιν. Ο Ιησούς πάντοτε απεικονίζει το τέλος ενός πράγματος με την αρχή ενός πράγματος.

Δεν πέρασε πολύς καιρός μετά την παρέλευση του χρόνου, το 1844, όταν μου δόθηκε το πρώτο μου όραμα. Επισκεπτόμουν την κυρία Haines στο Portland, μια αγαπητή αδελφή εν Χριστώ, της οποίας η καρδιά ήταν δεμένη με τη δική μου· πέντε από εμάς, όλες γυναίκες, γονατίζαμε ήσυχα στο οικογενειακό θυσιαστήριο. Ενώ προσευχόμασταν, η δύναμη του Θεού ήλθε επάνω μου όπως δεν την είχα αισθανθεί ποτέ προηγουμένως.

«Μου φαινόταν ότι ήμουν περικυκλωμένη από φως και ότι υψωνόμουν όλο και περισσότερο από τη γη. Γύρισα να αναζητήσω τον λαό της παρουσίας μέσα στον κόσμο, αλλά δεν μπόρεσα να τον βρω, όταν μια φωνή μου είπε: “Κοίταξε πάλι, και κοίταξε λίγο ψηλότερα.” Τότε ύψωσα τα μάτια μου και είδα μια ίσια και στενή οδό, υψωμένη πολύ πάνω από τον κόσμο. Επάνω σε αυτήν την οδό ο λαός της παρουσίας πορευόταν προς την πόλη που βρισκόταν στο μακρινό άκρο της οδού. Είχαν ένα λαμπρό φως τοποθετημένο πίσω τους, στην αρχή της οδού, το οποίο ένας άγγελος μου είπε ότι ήταν η “κραυγή του μεσονυκτίου”. [ΒΛΕΠΕ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 25:6.] Αυτό το φως έλαμπε σε όλο το μήκος της οδού και έδινε φως στα πόδια τους, ώστε να μη σκοπάζουν.»

«Εάν κρατούσαν τα βλέμματά τους προσηλωμένα στον Ιησού, ο οποίος βρισκόταν ακριβώς μπροστά τους, οδηγώντας τους προς την πόλη, ήσαν ασφαλείς. Αλλ' εντός ολίγου μερικοί εκουράσθησαν και είπαν ότι η πόλη απείχε πολύ, και ότι ανέμεναν να είχαν ήδη εισέλθει σε αυτήν. Τότε ο Ιησούς τούς ενθάρρυνε υψώνοντας τον ένδοξο δεξιό Του βραχίονα, και από τον βραχίονά Του ξεερχόταν ένα φως το οποίο εκυματιζόταν πάνω από την ομάδα των Αντιβεντιστών, και εκείνοι ανεβόησαν: “Αλληλουία!” Άλλοι, με απερισκεψία, αρνήθηκαν το φως που ήταν πίσω τους και είπαν ότι δεν ήταν ο Θεός εκείνος που τους είχε οδηγήσει τόσο μακριά. Το φως πίσω τους έσβησε, αφήνοντας τα πόδια τους σε απόλυτο σκότος, και προσέκοψαν και έχασαν από τα μάτια τους τον στόχο και τον Ιησού, και έπεσαν από την οδό κάτω, στον σκοτεινό και πονηρό κόσμο που βρισκόταν από κάτω». Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Στην εξάτομη βιογραφία της Έλεν Γουάιτ, γραμμένη από τον εγγονό της Άρθουρ Λ. Γουάιτ, καταγράφεται μια δήλωση που έκανε ο Τζον Λάφμπορο κατά τη Σύνοδο της Γενικής Διάσκεψης του 1893.

«Ο Λάφμπορου, εκφωνώντας ομιλία σε σύνοδο της Γενικής Διάσκεψης εννέα χρόνια αργότερα, δήλωσε: «Έχω δει την Αδελφή Γουάιτ σε όραμα περίπου πενήντα φορές. Η πρώτη

φορά ήταν πριν από περίπου σαράντα χρόνια.... Το τελευταίο δημόσιο όραμά της ήταν το 1884, στον χώρο της κατασκήνωσης στο Πόρτλαντ του Όρεγκον.» Ellen White Biography, τόμος 3, 256.

Θα εξακολουθούσε να έχει όνειρα και οράματα μετά το 1884, αλλά τα οράματα που συνέβησαν δημοσίως έληξαν ακριβώς σαράντα έτη αφότου άρχισαν, και τόσο το αρχικό όσο και το τελικό ανοικτό όραμα έλαβαν χώρα σε πόλεις που ονομάζονταν Portland. Η πρώτη πόλη βρισκόταν στην ανατολική ακτή των Ηνωμένων Πολιτειών, η τελευταία πόλη στη δυτική ακτή. Μερικοί ίσως επιθυμούσαν να υποστηρίξουν ότι το γεγονός αυτό δεν σημαίνει τίποτε περισσότερο από ανθρώπινη σύμπτωση, και άλλοι ίσως να υποστήριζαν ότι ο σκοπός των ανοικτών οραμάτων είχε εκπληρωθεί, ώστε ο Κύριος τα έπαυσε έπειτα από σαράντα έτη.

Ο πραγματικός λόγος οφείλεται στην αυξανόμενη ανυπακοή και ανταρσία εναντίον του χαρίσματος της προφητείας, το οποίο είχε δοθεί στο Μιλλεριτικό κίνημα.

«Αφού ήλθα στο Όουκλαντ, ήμουν καταβεβλημένη από την αίσθηση της καταστάσεως των πραγμάτων στο Μπάτλ Κρηκ, και εγώ, ασθενής, ανίσχυρη να σας βοηθήσω. Γνώριζα ότι το προζύμι της απιστίας εργαζόταν. Εκείνοι που παραθεωρούσαν τις σαφείς εντολές του λόγου του Θεού παραθεωρούσαν και τις μαρτυρίες που τους προέτρεπαν να δώσουν προσοχή σ' εκείνον τον λόγο. Ενώ επισκεπτόμουν το Χίλντςμπεργκ τον περασμένο χειμώνα, ήμουν πολύ στην προσευχή και βεβαρημένη με αγωνία και θλίψη. Αλλά ο Κύριος, κάποια στιγμή ενώ προσευχόμουν, απώθησε το σκοτάδι, και ένα μεγάλο φως γέμισε το δωμάτιο. Ένας άγγελος του Θεού ήταν στο πλευρό μου, και μου φάνηκε ότι βρισκόμουν στο Μπάτλ Κρηκ. Ήμουν στα συμβούλιά σας· άκουσα λόγια να προφέρονται, είδα και άκουσα πράγματα τα οποία, εάν ήταν θέλημα του Θεού, θα ευχόμουν να μπορούσαν να εξαλειφθούν για πάντα από τη μνήμη μου. Η ψυχή μου είχε τόσο πληγωθεί, ώστε δεν ήξερα τι να πράξω ή τι να πω. Μερικά πράγματα δεν μπορώ να τα αναφέρω. Μου δόθηκε η εντολή να μη γνωστοποιήσω τίποτε σε κανέναν σχετικά με αυτό, διότι πολλά έμελλαν ακόμη να αποκαλυφθούν.»

Μου ειπώθη να συγκεντρώσω το φως που μου είχε δοθεί και να αφήσω τις ακτίνες του να λάμπουν προς τον λαό του Θεού. Αυτό έκανα με άρθρα στις εφημερίδες. Εγερνόμουν στις τρεις η ώρα σχεδόν κάθε πρωί επί μήνες και συγκέντρωνα τα διάφορα σημεία που είχαν γραφεί αφότου μου δόθηκαν οι δύο τελευταίες μαρτυρίες στο Battle Creek. Κατέγραψα αυτά τα ζητήματα και έσπευσα να σας τα αποστείλω· αλλά είχα παραμελήσει να φροντίσω δεόντως τον εαυτό μου, και το αποτέλεσμα ήταν ότι κατέρρευσα υπό το βάρος· τα γραπτά μου δεν είχαν όλα ολοκληρωθεί ώστε να φθάσουν σε σας κατά τη Γενική Συνδιάσκεψη.

«Και πάλιν, ενώ προσηυχόμην, ο Κύριος απεκάλυψε τον εαυτόν Του. Βρέθηκα εκ νέου στο Battle Creek. Ήμουν σε πολλά σπίτια και άκουσα τα λόγια σας γύρω από τα τραπέζια σας. Τις λεπτομέρειες δεν έχω τώρα την ελευθερία να τις εκθέσω. Ελπίζω να μη μου ζητηθεί ποτέ να τις αναφέρω. Είχα επίσης αρκετά εξαιρετικώς εντυπωσιακά όνειρα.

«Ποια φωνή θα αναγνωρίσετε ως τη φωνή του Θεού; Ποια δύναμη έχει ο Κύριος σε εφεδρεία για να διορθώσει τα σφάλματά σας και να σας δείξει την πορεία σας όπως είναι; Ποια δύναμη για να εργαστεί στην εκκλησία; Αν αρνείστε να πιστέψετε έως ότου αφαιρεθεί κάθε σκιά αβεβαιότητας και κάθε πιθανότητα αμφιβολίας, δεν θα πιστέψετε ποτέ. Η αμφιβολία που

απαιτεί τέλεια γνώση δεν θα υποχωρήσει ποτέ στην πίστη. Η πίστη αναπαύεται επάνω σε αποδείξεις, όχι σε επίδειξη. Ο Κύριος απαιτεί από εμάς να υπακούμε στη φωνή του καθήκοντος, όταν υπάρχουν γύρω μας άλλες φωνές που μας προτρέπουν να ακολουθήσουμε αντίθετη πορεία. Απαιτείται από εμάς ειλικρινής προσοχή, ώστε να διακρίνουμε τη φωνή που μιλά από τον Θεό. Πρέπει να αντισταθούμε και να νικήσουμε την κλίση και να υπακούσουμε στη φωνή της συνείδησης χωρίς διαπραγμάτευση ή συμβιβασμό, μήπως οι παρορμήσεις της παύσουν και κυριαρχήσουν η θέληση και η ορμή. Ο λόγος του Κυρίου έρχεται προς όλους εμάς που δεν αντισταθήκαμε στο Πνεύμα Του, αποφασίζοντας να μην ακούσουμε και να μην υπακούσουμε. Αυτή η φωνή ακούγεται σε προειδοποιήσεις, σε συμβουλές, σε ελέγχους. Είναι το μήνυμα φωτός του Κυρίου προς τον λαό Του. Αν περιμένουμε ισχυρότερες κλήσεις ή καλύτερες ευκαιρίες, το φως μπορεί να αποσυρθεί, και να αφεθούμε στο σκοτάδι». Testimonies, τόμος 5, 68.

Η Αδελφή Ουάιτ επισήμανε ότι, εάν εκδηλωνόταν συνεχής ανταρσία κατά της διακονίας της ως προφήτιδος, τότε το «φως δύναται να αποσυρθεί, και» ο Λαοδικειανός Αντβεντισμός θα «αφεθεί στο σκότος». Το 1915, το φως αποσύρθηκε. Ο Θεός ήταν και είναι απολύτως ικανός να αναδείξει έναν προφήτη ή μία προφήτιδα όποτε Εκείνος επιλέγει να το πράξει. Ανέδειξε τον Ελισσαιέ για να ακολουθήσει τον Ηλία, αλλά δεν ανεδείχθη κανένας ζωντανός προφήτης μετά το 1915, διότι ο Κύριος είχε «αποσύρει το φως».

Όσον αφορά τα όνειρα και τα οράματα της Αδελφής Γουάιτ, υπήρξαν τρεις περίοδοι. Η πρώτη περίοδος, διάρκειας σαράντα ετών, κατά την οποία τα οράματα δίνονταν δημοσίως, για σκοπούς που συνδέονταν με την εδραίωση του χαρίσματος στη σκέψη εκείνων που ήταν παρόντες όταν δίνονταν τα οράματα. Κατόπιν, από το 1884 έως τον θάνατό της το 1915, δίνονταν οράματα και όνειρα που εξακολουθούσαν να είναι για την οικοδομή του λαού του Θεού, αλλά δίνονταν ιδιωτικά. Η τρίτη περίοδος άρχισε το 1915 και παρείχε την απόδειξη ότι ο Λαοδικειακός Αντβεντισμός βρισκόταν στο σκότος της αποστασίας.

Το αρχαίο Ισραήλ απεικονίζει το σύγχρονο Ισραήλ και, κατά την περίοδο της πλήρως ανεπτυγμένης αποστασίας που αντιπροσωπεύεται από τον Ηλεί και τους δύο υιούς του, τον Οφνί και τον Φινεές, «δεν υπήρχε φανερή όραση». Ο λόγος ήταν η κατάφωρη ανυπακοή και αποστασία τους. Ο Θεός δεν αλλάζει.

«Μία ακόμη προειδοποίηση επρόκειτο να δοθεί στον οίκο του Ηλεί. Ο Θεός δεν μπορούσε να επικοινωνήσει με τον αρχιερέα και τους υιούς του· οι αμαρτίες τους, σαν πυκνό νέφος, είχαν αποκλείσει την παρουσία του Αγίου Του Πνεύματος. Αλλά εν μέσω της κακίας, το παιδί Σαμουήλ παρέμεινε πιστό στον Ουρανό, και το μήνυμα της καταδίκης προς τον οίκο του Ηλεί ήταν η αποστολή του Σαμουήλ ως προφήτη του Υψίστου.»

«“Ο λόγος του Κυρίου ήτο πολύτιμος κατά τας ημέρας εκείνας· δεν υπήρχε φανερά όρασις. Και συνέβη κατά τον καιρόν εκείνον, ενώ ο Ηλεί ήτο κατακεκλιμένος εις τον τόπον αυτού, και οι οφθαλμοί αυτού ήρχισαν να αμβλύνονται, ώστε δεν ηδύνατο να βλέπη· και πριν σβεσθή ο λύχνος του Θεού εν τω ναώ του Κυρίου, όπου ήτο η κιβωτός του Θεού, και ενώ ο Σαμουήλ ήτο κατακεκλιμένος διά να κοιμηθή· ότι ο Κύριος εκάλεσε τον Σαμουήλ.” Υποθέτων ότι η φωνή ήτο εκείνη του Ηλεί, το παιδίον έσπευσε προς την κλίνην του ιερέως, λέγοντας: “Ίδού

εγώ· διότι με εκάλεσας.» Η απάντησις ήτο: «Δεν σε εκάλεσα, τέκνον μου· ύπαγε πάλιν και κατάκεισο.» Τρις εκλήθη ο Σαμουήλ, και τρις απεκρίθη κατά τον ίδιον τρόπον. Τότε ο Ηλεί επείσθη ότι η μυστηριώδης κλήσις ήτο η φωνή του Θεού. Ο Κύριος είχε προσπεράσει τον εκλεκτόν υπηρέτην Του, τον άνδρα των πολιών τριχών, διά να συνομιλήση με ένα παιδίον. Αυτό καθ' εαυτό ήτο μία πικρά αλλά δικαία επίπληξις προς τον Ηλεί και τον οίκον αυτού.» Πατριάρχαι και Προφήται, 581.

Στην αποστασία του οίκου του Ήλι δεν υπήρχε φανερή όραση, διότι ο Λόγος του Κυρίου ήταν «πολύτιμος» κατά τις ημέρες εκείνες. Η εβραϊκή λέξη που μεταφράζεται ως «πολύτιμος» σημαίνει «σπάνιος». Από το 1844 έως το 1884, υπήρχαν «φανερές οράσεις», δοσμένες στον Αντβεντισμό της Λαοδίκειας. Αυτό εδραιώθηκε αρχικά στην ιστορία του Φιλαδελφικού Μιλλεριτικού κινήματος, και το 1856 άρχισε να αναγνωρίζει ότι το Φιλαδελφικό κίνημα είχε μεταβεί στο Λαοδικειανό κίνημα, αλλά οι φανερές οράσεις συνεχίστηκαν, διότι ο Θεός είναι μακρόθυμος και ελεήμων.

Έπειτα, το 1863, άρχισε η ανταρσία εναντίον των θεμελιωδών αληθειών, αλλά τα «ανοικτά οράματα» συνεχίστηκαν έως το 1884. Τότε επήλθε μια αλλαγή. Στο όγδοο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ, οι τέσσερις βδελυγμίες παρουσιάζονται ως κλιμακούμενες ως προς τη φύση τους. Το 1884 αντιπροσωπεύει τη σχεδόν ολοκλήρωση της πρώτης γενεάς και την αρχή της δεύτερης γενεάς. Η ιστορία του Αντβεντισμού καταγράφει ότι το 1881, και κατόπιν εκ νέου το 1882, σημειώθηκαν δύο σημαντικές αυξήσεις της ανταρσίας.

Το 1881, ο πρόεδρος της Γενικής Συνδιάσκεψης (George Butler) έγραψε και δημοσίευσε στο Review and Herald μια σειρά άρθρων, στα οποία υποστήριξε ότι ορισμένα μέρη της Βίβλου ήταν περισσότερο θεόπνευστα από άλλα μέρη, και, καταλήγοντας στα άρθρα του, προσδιόρισε πράγματι και ορισμένα μέρη της Βίβλου τα οποία δεν ήταν θεόπνευστα. Κατόπιν τούτου, το 1882, ο Uriah Smith, ηγετικό στέλεχος του εκδοτικού έργου και, εκείνον τον καιρό, επίσης επικεφαλής του εκπαιδευτικού έργου, άρχισε να διδάσκει ότι, όταν στην Αδελφή White αποκαλύπτονταν μελλοντικές προφητείες ή ιερή ιστορία του παρελθόντος, τα λόγια της ήταν θεόπνευστα· όμως υποστήριζε ότι, όταν επισήμαινε τις προσωπικές αδυναμίες μελών της εκκλησίας, τότε αυτό ήταν απλώς η ανθρώπινη γνώμη της.

Το 1881 ο Σατανάς εξαπέλυσε μια ανοιχτή επίθεση εναντίον της εξουσίας της Βίβλου του Βασιλέως Ιακώβου, μέσω του προέδρου της εκκλησίας, και κατόπιν, κατά το επόμενο έτος, ο ηγέτης του εκπαιδευτικού και εκδοτικού έργου εξαπέλυσε παρόμοια επίθεση εναντίον της εξουσίας του Πνεύματος της Προφητείας. Από το 1884, η μαρτυρία είναι ότι κατά τις ημέρες εκείνες δεν υπήρχε φανερή όραση. Από το 1863 έως το 1881, η αποστασία είχε κλιμακωθεί ώστε να περιλάβει τη Βίβλο και το Πνεύμα της Προφητείας, και δεν αντιπροσώπευε πλέον απλώς την απόρριψη των θεμελιών.

Τα τέσσερα βδελύγματα που παριστάνονται στο όγδοο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ επιτελούνται από τους πρεσβυτέρους, οι οποίοι αντιπροσωπεύουν την ηγεσία της Ιερουσαλήμ, η οποία άρχισε ως νομική εκκλησιαστική οντότητα ως ο Λαοδικειακός Αντβεντισμός το 1863. Κατά τον χρόνο εκείνο δημοσιεύθηκε ένα άρθρο στο Review and Herald, το οποίο ορισμένοι ιστορικοί αποδίδουν

στη συγγραφή του James White, αν και η τεκμηρίωση του άρθρου στην πραγματικότητα δείχνει μάλλον προς τον Uriah Smith ως τον πραγματικό συγγραφέα. Όπως και αν έχει το πράγμα, η κατάρα κατά της ανοικοδόμησης της Ιεριχούς εκπληρώθηκε σαφώς από τον James White, και ο Uriah Smith ήταν το πρόσωπο που δημιούργησε το παραχαραγμένο διάγραμμα του 1863. Μέχρι το 1881, ο πρόεδρος της Γενικής Συνδιάσκεψης δημοσίευε άρθρα στο Review and Herald που επιχειρηματολογούσαν εναντίον της πλήρους αυθεντίας της Βίβλου, και έπειτα, κατά το επόμενο έτος, ο Uriah Smith άρχισε επίθεση εναντίον της αυθεντίας του Πνεύματος της Προφητείας.

Οι πρεσβύτεροι άνδρες, οι οποίοι υποτίθεται ότι θα ήταν οι φύλακες, ηγούνταν μιας αποκάλυπτης επίθεσης που άρχισε με επίθεση κατά των θεμελιωδών αληθειών οι οποίες απεικονίζονται στο όνειρο του Miller και εικονογραφούνται επάνω στους δύο πίνακες του Habakkuk. Από εκεί άρχισαν να επιτίθενται στους δύο μάρτυρες, τη Βίβλο και το Πνεύμα της Προφητείας. Κατά την ίδια χρονική περίοδο (στις αρχές της δεκαετίας του 1880), ο ηγέτης του έργου της υγείας, John H. Kellogg, άρχισε να εισάγει στην ηγεσία της εκκλησίας τον πνευματισμό του πανθεϊσμού. Το 1881, ο James White αναπαύθηκε, και η Sister White βρισκόταν εν μέσω μιας κλιμακούμενης ανταρσίας της ηγεσίας της εκπαιδευτικής, υγειονομικής και πολιτικής δομής της εκκλησίας.

Το μήνυμα που είχε φθάσει το 1856, το οποίο ήταν το αυξημένο φως των «επτά καιρών», καθώς και το μήνυμα προς τη Λαοδίκεια, είχε απορριφθεί, και ο Κύριος σκόπευε να επαναλάβει ακριβώς εκείνο το μήνυμα στη Γενική Συνδιάσκεψη της Μινεάπολης το 1888, μέσω του μηνύματος που παρουσιάστηκε από τους Πρεσβυτέρους Jones και Waggoner. Το μήνυμά τους δεν ήταν ένα νέο μήνυμα, και όταν εκείνοι που αντιστέκονταν στο μήνυμά τους προσφωνήθηκαν από την Αδελφή White, εκείνη προσδιόρισε ότι οι στασιαστές πίστευαν πως η αντίστασή τους στο μήνυμα των Jones και Waggoner αντιπροσώπευε την ευθύνη τους να υπερασπισθούν τα παλαιά ορόσημα, τα οποία είναι επίσης τα παλαιά θεμέλια. Η ανταρσία τους αποκάλυπτε ότι έως το 1888 δεν κατανοούσαν πλέον ποια ήταν τα θεμέλια, δηλαδή ότι οι θεμελιώδεις αλήθειες αντιπροσωπεύουν τη δικαιοσύνη του Χριστού. Στο πλαίσιο των οροσήμων και των κανόνων του William Miller, δήλωσε:

«Οφείλομεν να γνωρίζωμεν αφ' εαυτών τι συνιστά τον Χριστιανισμόν, τι είναι η αλήθεια, ποία είναι η πίστις την οποίαν παρελάβομεν, ποίοι είναι οι βιβλικοί κανόνες — οι κανόνες που μας εδόθησαν από την υψίστην εξουσίαν. Υπάρχουν πολλοί οι οποίοι πιστεύουν χωρίς λόγον επί του οποίου να θεμελιώσουν την πίστιν των, χωρίς επαρκείς αποδείξεις ως προς την αλήθειαν του πράγματος. Εάν παρουσιασθή μία ιδέα που εναρμονίζεται με τας ιδίας προειλημμένας γνώμας των, είναι απολύτως έτοιμοι να την αποδεχθούν. Δεν συλλογίζονται από το αίτιον προς το αποτέλεσμα, η πίστις των δεν έχει αληθινόν θεμέλιον, και εν καιρώ δοκιμασίας θα διαπιστώσουν ότι έχουν οικοδομήσει επί της άμμου. »

«Όποιος αναπαύεται ικανοποιημένος με τη δική του παρούσα ατελή γνώση των Γραφών, νομίζοντας ότι αυτή είναι επαρκής για τη σωτηρία του, αναπαύεται μέσα σε μια θανατηφόρα πλάνη. Υπάρχουν πολλοί που δεν είναι πλήρως εφοδιασμένοι με Γραφικά επιχειρήματα, ώστε να είναι ικανοί να διακρίνουν την πλάνη και να καταδικάσουν κάθε παράδοση και δεισιδαιμονία που έχει προβληθεί ως αλήθεια. Ο Σατανάς έχει εισαγάγει τις δικές του ιδέες στη λατρεία του Θεού, ώστε να διαφθείρει την απλότητα του ευαγγελίου του Χριστού.

Μεγάλος αριθμός από εκείνους που ισχυρίζονται ότι πιστεύουν την παρούσα αλήθεια δεν γνωρίζουν τι συνιστά την πίστη που παραδόθηκε άπαξ στους αγίους—ο Χριστός εν υμίν, η ελπίδα της δόξας. Νομίζουν ότι υπερασπίζονται τα παλαιά ορόσημα, αλλά είναι χλιαροί και αδιάφοροι. Δεν γνωρίζουν τι σημαίνει να υφαίνουν στην εμπειρία τους και να κατέχουν την αληθινή αρετή της αγάπης και της πίστης. Δεν είναι επιμελείς σπουδαστές της Βίβλου, αλλά οκνηροί και απρόσεκτοι. Όταν ανακλύπτουν διαφορές γνώμης επάνω σε χωρία της Γραφής, αυτοί που δεν έχουν μελετήσει με σκοπό και δεν είναι σταθεροί ως προς το τι πιστεύουν, απομακρύνονται από την αλήθεια. Οφείλουμε να εντυπώσουμε σε όλους την αναγκαιότητα του να ερευνούν επιμελώς τη θεία αλήθεια, ώστε να γνωρίζουν ότι πράγματι γνωρίζουν τι είναι αλήθεια. Μερικοί ισχυρίζονται ότι έχουν πολλή γνώση και αισθάνονται ικανοποιημένοι με την κατάστασή τους, ενώ δεν έχουν περισσότερο ζήλο για το έργο, ούτε θερμότερη αγάπη για τον Θεό και για τις ψυχές για τις οποίες πέθανε ο Χριστός, απ' ό,τι αν δεν είχαν ποτέ γνωρίσει τον Θεό. Δεν διαβάζουν τη Βίβλο [με σκοπό] να οικειοποιηθούν τον μυελό και το πάχος της στις ίδιες τις ψυχές τους. Δεν αισθάνονται ότι είναι η φωνή του Θεού που τους μιλά. Αλλά, αν θέλουμε να κατανοήσουμε την οδό της σωτηρίας, αν θέλουμε να δούμε τις ακτίνες του Ήλιου της δικαιοσύνης, πρέπει να μελετούμε τις Γραφές με σκοπό, διότι οι υποσχέσεις και οι προφητείες της Βίβλου ρίχνουν καθαρές ακτίνες δόξας επάνω στο θείο σχέδιο της απολύτρωσης, μεγαλειώδεις αλήθειες οι οποίες δεν γίνονται σαφώς κατανοητές.» The 1888 Materials, 403.

Αυτή η δήλωση προέρχεται από τη μαρτυρία της κατά την περίοδο του 1888, και επισημαίνει ότι οι στασιαστές οικοδομούν θεμέλιο επάνω στην άμμο, αν και δεν το γνωρίζουν. Δηλώνει: «Πολλοί από εκείνους που ισχυρίζονται ότι πιστεύουν την παρούσα αλήθεια, δεν γνωρίζουν τι συνιστά την πίστη που άπαξ παρεδόθη εις τους αγίους—ο Χριστός εν υμίν, η ελπίς της δόξης. Νομίζουν ότι υπερασπίζονται τα παλαιά ορόσημα, αλλά είναι χλιαροί και αδιάφοροι.» Τους προσδιορίζει ως ευρισκομένους ακόμη στη Λαοδικειακή κατάσταση, διότι είναι «χλιαροί». Και προσδιορίζει ως «την πίστη που άπαξ παρεδόθη εις τους αγίους—ο Χριστός εν υμίν, η ελπίς της δόξης». Ο Χριστός είναι ο Βράχος των Αιώνων, και ως ο Βράχος των Αιώνων, αντιπροσωπεύει τους πολύτιμους λίθους του ονείρου του Μίλλερ.

«Η προειδοποίηση έχει δοθεί: Δεν πρέπει να επιτραπεί να εισέλθει τίποτε που θα διαταράξει το θεμέλιο της πίστεως επάνω στο οποίο οικοδομούμε από τότε που το μήνυμα ήλθε το 1842, το 1843 και το 1844. Εγώ ήμουν μέσα σε αυτό το μήνυμα, και από τότε στέκομαι ενώπιον του κόσμου, πιστή στο φως που μας έχει δώσει ο Θεός. Δεν προτιθέμεθα να απομακρύνουμε τα πόδια μας από την εξέδρα επάνω στην οποία τοποθετήθηκαν, καθώς ημέρα με την ημέρα εκζητούσαμε τον Κύριο με θερμή προσευχή, αναζητώντας φως. Νομίζετε ότι θα μπορούσα να εγκαταλείψω το φως που μου έχει δώσει ο Θεός; Αυτό πρόκειται να είναι ως ο Βράχος των Αιώνων. Με καθοδηγεί από τότε που μου δόθηκε». Review and Herald, 14 Απριλίου 1903.

Ταυτοποιεί μια σημαντική πραγματικότητα των στασιαστών, οι οποίοι ήσαν οι αρχαίοι άνδρες του Ιεζεκιήλ, όταν δηλώνει: «Δεν συλλογίζονται από το αίτιο στο αποτέλεσμα». Οι πονηροί δεν μπορούν ή δεν θέλουν να συλλογίζονται από το αίτιο στο αποτέλεσμα. Το αποτέλεσμα της συνόδου της Γενικής Διάσκεψης του 1888 υπήρξε τόσο στασιαστικό, ώστε η Αδελφή White αποφάσισε να αναχωρήσει, αλλά ο αγγελικός οδηγός της την διέταξε ότι έπρεπε να παραμείνει και

να καταγράψει την παράλληλη ιστορία της στάσεως του Κορέ, του Δαθάν και του Αβειρών. Η στάση των αρχαίων ανδρών ήταν το αποτέλεσμα, και το αίτιο ήταν η απόρριψη του μηνύματος της Λαοδικείας, το οποίο έφθασε μαζί με το αυξημένο φως των «επτά καιρών» το 1856, και κατόπιν κλιμακώθηκε σε στάση εναντίον των θεμελίων το 1863, γεγονός που στη συνέχεια οδήγησε στην επίθεση πρώτα κατά της Βίβλου και έπειτα κατά του Πνεύματος της Προφητείας, μαζί με την εισαγωγή του πνευματισμού του Kellogg.

Βεβαίως, οι ιστορικοί των αρχαίων ανδρών ανά τους αιώνες έχουν καλύψει τις αλήθειες που συνδέονται με την ανταρσία με σφοδρές απορριμμάτων, παραδόσεις, έθιμα και πιατέλες μυθευμάτων, διότι όσοι συμμετέχουν σε εκείνο το είδος ανταρσίας πάντοτε επιχειρούν να αποκρύψουν τα τεκμήρια.

Οὐαὶ εἰς τοὺς ἐπιζητοῦντας βαθέως νὰ κρύψωσι τὴν βουλὴν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ Κυρίου, καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν γίνονται ἐν σκότει, καὶ λέγουσιν· Τίς μᾶς βλέπει; καὶ τίς μᾶς γνωρίζει; Ἡσαΐας 25:19.

Οι άνδρες στους οποίους απευθύνεται ο Ησαΐας στο εδάφιο είναι εκείνοι τους οποίους προσδιορίζει ως «τους εμπαικτας άνδρας που εξουσιάζουν αυτόν τον λαό στην Ιερουσαλήμ», και είναι οι ίδιοι εκείνοι άνδρες της αρχαιότητας που επρόκειτο να είναι οι φύλακες του λαού στο όγδοο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ. Στη μαρτυρία του Ιεζεκιήλ, κατά το δεύτερο βδέλυγμα, το οποίο σηματοδοτεί τη δεύτερη γενεά του Αντβεντισμού, αυτοί αποκρίνονται στα ερωτήματα που θέτουν οι εμπαικτες άνδρες του Ησαΐα: «διότι λένουν, Ο Κύριος δεν μας βλέπει· ο Κύριος εγκατέλειψε τη γη» (Ιεζεκιήλ 8:12).

Υπάρχει «Οὐαί» κηρυγμένο εναντίον εκείνων των ιστορικών άναθεωρητών που επιχειρούν να συγκαλύψουν την άλήθεια της άποστασίας που οδήγησε στο 1888 και έλαβε χώρα τότε.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Πρέπει να σας μιλήσω σχετικά με τις συνελεύσεις στη Μινεάπολη. Κάποτε αποφάσισα να αποχωρήσω από τη συνέλευση, επειδή είδα και αισθάνθηκα το ισχυρό πνεύμα αντιθέσεως που επικρατούσε. Δεν μπορούσα ούτε για μια στιγμή να αναγνωρίσω το πνεύμα που ενεργούσε με ελεγκτική δύναμη επάνω στον Αδελφό Morrison και στον Αδελφό Nicola. Δεν μπορώ ούτε για μια στιγμή να αμφισβητήσω ποίου είδους πνεύμα ήσασταν. Ασφαλώς δεν ήταν το Πνεύμα του Θεού, και μήπως τυχόν συνεχίσετε μέσα σε αυτή την πλάνη, τώρα σας γράφω.»

«Τη νύχτα αφού είχα αποφασίσει να μη μείνω περισσότερο στη Μινεάπολη, σε όνειρο ή σε νυχτερινό όραμα—δεν μπορώ να πω με βεβαιότητα ποιο από τα δύο—ένα πρόσωπο υψηλό και επιβλητικής παρουσίας μου έφερε ένα μήνυμα και μου αποκάλυψε ότι ήταν θέλημα του Θεού να σταθώ στη θέση του καθήκοντός μου, και ότι ο Ίδιος ο Θεός θα ήταν ο βοηθός μου και θα με στήριζε, ώστε να πω τα λόγια που Εκείνος θα μου έδινε. Είπε: “Για το έργο αυτό ο Κύριος σε ανέδειξε. Οι αιώνιοι βραχίονές Του είναι από κάτω σου. Από αυτή τη συνάθροιση θα ληφθούν αποφάσεις για ζωή ή για θάνατο· όχι ότι είναι ανάγκη να χαθεί κανείς, αλλά η πνευματική υπερηφάνεια και η αυτοπεποίθηση θα κλείσουν την θύρα, ώστε ο Ιησούς και η δύναμη του Αγίου Πνεύματός Του να μην εισέλθουν. Θα τους δοθεί άλλη μία ευκαιρία να απαλλαγούν από την πλάνη, να μετανοήσουν, να εξομολογηθούν τις αμαρτίες τους, και να

έλθουν στον Χριστό και να επιστραφούν, ώστε Εκείνος να τους θεραπεύσει.»»

«Είπε: “Ακολουθεί μοι.” Ακολούθησα τον οδηγό μου, και με οδήγησε στις διάφορες οικίες όπου οι αδελφοί είχαν την κατοικία τους, και είπε: “Άκουσε τα λόγια που λέγονται εδώ, διότι είναι γεγραμμένα στο βιβλίο των αρχαίων, και τα λόγια αυτά θα έχουν καταδικαστική δύναμη επάνω σε όλους όσοι διαδραματίζουν μέρος σε τούτο το έργο, το οποίο δεν είναι κατά το πνεύμα της σοφίας της άνωθεν, αλλά κατά το πνεύμα εκείνο που δεν καταβαίνει άνωθεν, αλλά είναι εκ των κάτω.”»

«Άκουσα λόγια που εκστομίστηκαν, τα οποία θα έπρεπε να κάνουν να αισχύνεται καθένας από εκείνους που τα εκστόμισαν. Σαρκαστικές παρατηρήσεις ανταλλάσσονταν από τον έναν προς τον άλλον, χλευάζοντας τους αδελφούς τους Α. Τ. Jones, Ε. J. Waggoner και Willie C. White, καθώς και εμένα. Η θέση μου και το έργο μου σχολιάζονταν ελεύθερα από εκείνους που θα έπρεπε να είναι απασχολημένοι με το έργο τού να ταπεινώνουν τις ψυχές τους ενώπιον του Θεού και να θέτουν σε τάξη τις ίδιες τους τις καρδιές. Υπήρχε, όπως φαινόταν, κάποια γοητεία στο να εμμένουν σε φανταστικές αδικίες και σε εκφράσεις της φαντασίας των αδελφών τους και του έργου τους, οι οποίες δεν είχαν κανένα θεμέλιο στην αλήθεια, και στο να αμφιβάλλουν και να λένουν και να γράφουν πικρά πράγματα ως αποτέλεσμα σκεπτικισμού και αμφισβήτησης και απιστίας.»

«Είπε ο οδηγός μου: “Αυτό είναι καταγεγραμμένο στα βιβλία εναντίον του Ιησού Χριστού. Αυτό το πνεύμα δεν δύναται να εναρμονισθεί με το Πνεύμα του Χριστού, της αληθείας. Είναι μεθυσμένοι από το πνεύμα της αντίστασης και δεν γνωρίζουν, περισσότερο απ’ όσο ο μέθυσος, ποιο πνεύμα ελέγχει τα λόγια τους ή τις πράξεις τους. Αυτή η αμαρτία αποτελεί κατά ιδιαίτερο τρόπο προσβολή προς τον Θεό. Το πνεύμα αυτό δεν φέρει περισσότερη ομοιότητα προς το Πνεύμα της αληθείας και της δικαιοσύνης απ’ όση έφερε το πνεύμα που υποκινούσε τους Ιουδαίους να σχηματίσουν συνωμοσία για να αμφιβάλλουν, να επικρίνουν και να κατασκοπεύουν τον Χριστό, τον Λυτρωτή του κόσμου.”»

«Μου ειπώθηκε από τον οδηγό μου ότι υπήρξε μάρτυρας της άνευ Χριστού ομιλίας, της ομιλίας του όχλου, η οποία μαρτυρούσε το πνεύμα που υπαγόρευε τα λόγια. Όταν εισήλθαν στα δωμάτιά τους, πονηροί άγγελοι εισήλθαν μαζί τους, επειδή έκλεισαν τη θύρα στο Πνεύμα του Χριστού και δεν ήθελαν να ακούσουν τη φωνή Του. Δεν υπήρχε ταπείνωση της ψυχής ενώπιον του Θεού. Η φωνή της προσευχής σπανίως ακουγόταν, αλλά η κριτική και οι υπερβολικές δηλώσεις και οι υποθέσεις και οι εικασίες και ο φθόνος και η ζήλια και οι πονηρές υποψίες και οι ψευδείς κατηγορίες επικρατούσαν. Αν είχαν ανοιχθεί τα μάτια τους, θα είχαν δει εκείνο που θα τους είχε τρομάξει, τον θριαμβευτικό αγαλλιασμό των πονηρών αγγέλων. Και θα είχαν δει επίσης έναν Φύλακα, ο οποίος είχε ακούσει κάθε λέξη και είχε καταγράψει αυτά τα λόγια στα βιβλία του ουρανού.»

«Τότε πληροφορήθηκα ότι εκείνον τον καιρό θα ήταν μάταιο να ληφθεί οποιαδήποτε απόφαση σχετικά με θέσεις επί δογματικών σημείων, ως προς το τι είναι αλήθεια, ή να αναμένεται οποιοδήποτε πνεύμα δίκαιης εξέτασης, διότι είχε σχηματισθεί συνωμοσπονδία ώστε να μη επιτραπεί καμία μεταβολή ιδεών σε οποιοδήποτε σημείο ή θέση είχαν αποδεχθεί, όχι περισσότερο απ’ όσο οι Ιουδαίοι. Πολλά μου ειπώθηκαν από τον Οδηγό μου, τα οποία δεν έχω ελευθερία να γράψω. Βρέθηκα να κάθομαι όρθια στο κρεβάτι, με πνεύμα θλίψεως και

στενοχωρίας, καθώς επίσης και με πνεύμα σταθερής αποφάσεως να σταθώ στη θέση του καθήκοντός μου μέχρι το τέλος της συνάξεως και κατόπιν να αναμείνω τις οδηγίες του Πνεύματος του Θεού, το οποίο θα μου έλεγε πώς να κινηθώ και ποια πορεία να ακολουθήσω.»
The 1888 Materials, 277, 278.